

[Knud Kristensen.]

stridt, men jeg er tværtimod gaaet ud fra, at naar Ministeren har handlet, som sket er, saa er det, fordi han er helt sikker paa, at han havde juridisk Ret dertil. Men det, der er Spørgsmaal om, er, om det er rigtigt at gennemføre en saadan Reform, selv om man har juridisk Ret dertil, hvis ikke Befolkningens Repræsentation ogsaa godkender den. Dette er efter min Mening saa meget mere nødvendigt, naar der er Tale om en Mindretalsregering. Den højtærede Minister henviste til den tidligere Undervisningsminister Scavenius. Det er ret mærkeligt, at Ministeren skal henvise til en Minister, der var Medlem af en Regering, som aldeles ikke tog Hensyn til Folketingsflertallet, og ligesom støtte sig til hans Afgørelse. I øvrigt var hans Afgørelse mere i Overensstemmelse med Folket, idet han ikke gennemførte denne Foranstaltning paa Grundlag af visse sagkyndiges Standpunkt, da han fik Forstaaelsen af, at Befolkningen var imod den.

Den højtærede Minister spurgte saa angaaende det Tankeeksperiment, jeg havde opstillet, om det Spørgsmaal, jeg havde rettet til ham: hvis den nuværende højtærede Minister gennemførte dette, kunde saa en efterfølgende Minister føre det tilbage igen? — var et reelt Spørgsmaal eller et formelt. Det var for saa vidt begge Dele. Man kunde vel nok tænke sig, at en Minister vilde tilside sætte — eller i hvert Fald ikke tage noget Hensyn til — Rigsdagsflertallets Anskuelse, men jeg tror, det vil blive meget vanskeligt for ham, og at han vil vige tilbage for at gøre det, hvis han i øvrigt er en fornuftig Mand, selv om han ansaa Reformen for at være det rigtige. Men saa meget større Ansvar er der ved at gennemføre denne Reform, naar den har en saadan Virkning, at den ikke kan gøres god igen. Af rent praktiske Grunde er der saa meget mere Grund til at sikre sig, at Rigsdagen, Folkets Repræsentanter, er enig i den Reform, som her skal gennemføres.

Den højtærede Undervisningsminister siger, at han vil orientere Rigsdagen. Ja, men det anser jeg ikke for at være tilstrækkeligt, og derfor spørger jeg ham: Vil han rette sig efter et Flertal i Rigsdagen, hvis han faar Forstaaelsen af, at det er imod Reformen, eller vil han det ikke? Det er faktisk det, der bliver Spørgsmaalet, for vi kan jo nok blive orienteret; det er vi for saa vidt blevet, i hvert Fald delvis, igennem de Udtalelser, Ministeren har fremsat, og det kan man vel ogsaa blive gennem den Pressekampagne, som allerede er begyndt. Men det, der i denne Sag for mig har Be-

tydning, er, om Ministeren agter at gennemføre dette, hvis der ikke i Rigsdagen, specielt i Folketinget, er et Flertal, som ønsker en saadan Reform gennemført. Det synes jeg er det afgørende, og det var herom jeg savnede Klarhed i Ministerens Svar, idet han brugte Udtrykket *informere*.

Undervisningsministeren (Hartvig Frisch):

Jeg synes, det er rigtigt, at jeg straks gør nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af det, det ærede Medlem her har sagt.

Det ærede Medlem sagde i Anledning af, at jeg havde citeret Udtrykket „anmassende“, som jeg havde læst i Pressen at det ærede Medlem havde brugt imod mig, at det, han havde sagt, maaske ikke var gengivet helt med det ærede Medlems Ord, og at det i hvert Fald var udtalt under bestemte Forudsætninger. Det drejer sig her om en Udtalelse, som *det ærede Medlem* var fremkommet med, og som har været gengivet i Pressen, men den Redegørelse, jeg gav Pressen, er jo ogsaa gengivet af disse Pressemand, og jeg kan da sige, at naar det ærede Medlem af mine Udtalelser vil drage Slutninger, maa det fremhæves, at det ogsaa her gælder, at jeg har udtalt mig under Forudsætninger. Jeg blev dengang i samme Forbindelse stillet over for et Spørgsmaal vedrørende Finansudvalget, hvortil jeg svarede Pressen — og maaske har enkelte Pressemand citeret det —, at jeg fandt ikke, Finansudvalget var det rette Forum at henvende sig til herom, fordi der ikke var Tale om et Bevillingsspørgsmaal; men derigenom var der ikke paa nogen Maade taget Afstand fra — hvad jeg ogsaa senere meget tydeligt har udtalt til Pressen — at søge Føling med Rigsdagen, og det vil selvfølgelig igen sige med Rigsdagens Partier.

Det ærede Medlem vil nu under Henvisning til, at vi er en Mindretalsregering, stille mig over for det Spørgsmaal, om jeg agter at gennemføre Reformen imod Rigsdagens Flertal. Heroverfor vil jeg gerne udtale mig saa tydeligt som overhovedet muligt; jeg ønsker dog samtidig at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der jo er den Vanskelighed, at vi her staar over for en administrativ Akt — hvad jeg forstod af det ærede Medlems sidste Indlæg at han ogsaa erkendte. Jeg maa altsaa udtale mig under den Form, at hvis Rigsdagen ved en eller anden Tilkendegivelse vender sig imod Tanken om den Reform, jeg arbejder med, vil jeg selvfølgelig afstaa fra at gennemføre den — det vil jeg gerne sige ganske klart og ligetil. Men hvis det ærede Medlem deraf vil slutte, at jeg, hvor Talen er om en admi-